

В осінній печалі — своя відрада,
В осінньому щасті — своя журба.
Горить над ставом, немов лампада,
Золотиста стара верба.

Не знаю, скільки вербі тій жити,
Чи зеленіти їй навесні...
Стою і гладжу пониклі віти, —
На матір схожа вона мені.

Її лишили птахи, як діти,
І жовте листя ріка несе.
І важко жити, і треба жити,
Хоча й життя вже втрачає сенс.

Від листопаду до листопаду —
Самотня старість, її судьба.
Горить над ставом, немов лампада,
Золотолиста сумна верба.
